

2019

Gaudiopolis

Skrevet

af

Brian Wind-Hansen

MEDVIRKENDE

LØVETAND

DEN OTTENDE

BYTTET

BARN 8

STEMME 2

LILJES VENINDE

SKOVSTJERNE

DEN TREDJE

BARN 7

EN AF DE ANSIGTSLØSE

BRYDER 1

STEMME 1

NATSKYGGE

DEN FJERDE

BARN 5

EN AF DE ANSIGTSLØSE

BRYDER 2

STEMME 4

LILJE

DEN FØRSTE

BARN 3

EN AF DE ANSIGTSLØSE

STEMME 3

ERANTIS`S MOR

ERANTIS

DEN ANDEN

LØVETANDS MOR

BARN 2

EN AF DE ANSIGTSLØSE

STEMME 6

TILSKUER 2

FØLFOD

DEN FEMTE

BARN 1

STEMME 5

EN AF DE ANSIGTSLØSE

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

DEN SJETTE

BARN 6

EN AF DE ANSIGTSLØSE

TILSKUER 1

DEN NYE BLINDEBUK

BJØRNEKLO

DEN SYVENDE

BARN 4

EN AF DE ANSIGTSLØSE

BLINDEBUKKEN

ERANTIS`S FAR

INDHOLD

1. SKABELSEN
2. LØVETAND
3. TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)
4. SKOVSTJERNE OG GÄNSEBLÜMCHEN (TUSINDFRYD)
5. NATSKYGGE
6. GAUDIOPOLIS
7. FANGE-LEGEN
8. FØLFOD
9. BJØRNEKLO OG LILJE
10. BRYDE-LEGEN
11. LILJE
12. FØLFOD OG NATSKYGGE
13. BLINDEBUK
14. ERANTIS
15. BJØRNEKLO
16. STOLE-LEGEN
17. SKOVSTJERNE
18. ERANTIS OG LØVETAND
19. SANGEN

1. SKABELSEN

Først er der kun mørke.

Og så tændes et lys.

DEN FØRSTE sidder på jorden; alene; krympet sammen i frygt.

DEN ANDEN kommer ind og ser dette; sætter sig ved siden af DEN FØRSTE og holder om denne.

DEN FØRSTE accepterer DEN ANDENS trøst.

DEN TREDJE kommer ind, og DEN FØRSTE og DEN ANDEN kalder DEN TREDJE hen til sig, men DEN TREDJE virker skeptisk over for invitationen.

DEN FØRSTE og DEN ANDEN insisterer, og til sidst giver DEN TREDJE sig og sætter sig hos dem.

Da kommer DEN FJERDE og DEN FEMTE ind sammen, og de går direkte hen til de tre andre og ser spørgende på dem i håb om at blive en del af gruppen; DEN FØRSTE og DEN TREDJE ryster på hovedet og afviser, men DEN ANDEN ignorerer deres afvisning og insisterer på, at DEN FJERDE og FEMTE gerne må være en del af gruppen. DEN FJERDE og DEN FEMTE får lov til at blive og de sætter sig, og hverken DEN FØRSTE eller DEN TREDJE gør modstand.

DEN SJETTE kommer ind og vil være en del af gruppen, og DEN FØRSTE, TREDJE, FJERDE og FEMTE ser alle afventende på DEN ANDEN.

DEN ANDEN accepterer, og DEN SJETTE bliver indlemmet i gruppen, og ingen i gruppen gør indvendinger.

Da kommer DEN SYVENDE ind, der – ængsteligt - går hen til gruppen for at blive indlemmet, men DEN ANDEN afviser DEN SYVENDE, og ingen i gruppen gør indvendinger.

DEN SYVENDE trækker sig ud til siden; alene.

DEN OTTENDE kommer ind og henvender sig til gruppen, og igen kaster DEN ANDEN en dom, og DEN OTTENDE får lov til at blive.

DEN OTTENDE ser, at DEN SYVENDE står alene, og går hen til DEN SYVENDE og henter denne med tilbage til gruppen, men da rejser DEN ANDEN sig op og stiller sig i vejen i protest.

DEN OTTENDE og DEN ANDEN nedstirrer hinanden; i en tydelig magtkamp hvor ingen vil give sig.

Da stiller DEN FØRSTE sig ved siden af DEN SYVENDE og DEN OTTENDE og står som deres støtte.

Det får DEN TREDJE, FJERDE, FEMTE og SJETTE til også at stille sig sammen med DEN FØRSTE, SYVENDE og OTTENDE, og nu står DEN ANDEN helt alene.

DEN ANDEN opgiver og går væk og sætter sig; alene.

Resten af GRUPPEN sætter sig i en samlet flok.

Lidt efter rejser DEN ANDEN sig og går ydmygt hen til gruppen i bøn om at blive lukket ind.

GRUPPEN tøver, men lukker til sidst DEN ANDEN ind.

GRUPPEN sidder i samlet flok.

Udenfor er verden i brand og fyldt med skrig.

2. LØVETAND

LØVETAND

Mine forældre var monsterdræbere. Det kaldte de i hvert fald sig selv. De var med i en slags klub, hvor alle havde grå uniformer på. De tog mig altid med til deres møder. Det var i forsamlingshuset, og der kom folk fra hele byen, men de gjorde ikke andet end at holde taler hele tiden. Jeg forstod ikke meget af hvad det gik ud på. Især min mor gik meget op i møderne. Jeg kan huske, at hun engang rejste sig op og sagde:

LØVETANDS MOR

Vi gør bare, hvad vi er nødt til at gøre! De er monstre i menneskehud! Det er os eller dem!

LØVETAND

Hun så på mig, og jeg kunne ikke finde ud af om hun var vred eller bange.

LØVETANDS MOR

Vi må beskytte vores børn!

LØVETAND

Solen skinnede den dag monstrene kom. Jeg sad på mit værelse og læste, og jeg kan stadig huske, hvordan lyset faldt ind gennem vinduet og landede på bogstaverne.

Jeg kunne høre larmen hele vejen gennem lejligheden. Min mor kom løbende ind på mit værelse.

LØVETANDS MOR

Du er nødt til at gemme dig!

LØVETAND

Hvad er der galt?

LØVETANDS MOR

Læg dig ned under sengen!

LØVETAND

Hvorfor?

LØVETANDS MOR

Gør det nu bare!

LØVETAND

Men det vil jeg ikke! Hvad sker der?!

LØVETANDS MOR

GØR SOM JEG SIGER, BARN! NU!

LØVETAND

Jeg kravlede ind under sengen. Der var støvet, og det kildede i mine næsebor. Så lød der et højt brag. Jeg holdt mig for ørerne og lukkede øjnene. Lidt efter blev der stille. Jeg ventede og lyttede. Et af monstrene kom ind på mit værelse, og det stoppede ved siden af sengen. Jeg kunne høre det trække vejret hurtigt, som om det var forpustet. Jeg holdt mig for munden.

MONSTER

Jeg ved, du er under sengen.

LØVETAND

Sagde monsteret, men det gjorde ikke noget. Det blev bare stående, og så talte det igen:

MONSTER

Vent en time med at komme frem, og tag så hen til den gamle fabrik. Der er du i sikkerhed. Men hør hvad jeg siger, barn; fortæl ikke nogen der, hvem dine forældre er.

LØVETAND

De tog min mor og far. Jeg var helt alene. Jeg gjorde som monsteret havde sagt. Jeg vidste ikke, hvad jeg ellers skulle gøre. Jeg løb hen til den gamle fabrik.

3. TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

”Du skal bare være dig selv, så skal det hele nok gå,” det sagde min forældre, inden de tog af sted.

I de første dage virkede fabrikken helt uoverskuelig. Den havde syv etager og udover det, var der også et labyrintisk netværk af kældergange, og uendeligt mange rum og døre. Det var umuligt at finde rundt. Det gjorde det heller ikke lettere, at jeg ikke talte samme sprog som de andre.

Går hen til BARN 8; en pige: Hej. Jeg hedder Tusindfryd.

BARN 8

Mit akarsz?

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Jo, altså... jeg har brug for noget, og det er sådan lidt... altså, jeg opdagede her til morges, at jeg har fået min... Går tættere på så der ikke er andre der kan høre hende: Jeg har fået menstruation.

BARN 8

Ryster uforstående på hovedet: Nem értem.

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Altså... menstruation... du ved... peger ned på skridtet: Jeg bløder.

BARN 8

Bliver irriteret: Nem értem, amit mondasz.

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Hvordan skal jeg forklare det... jeg har brug for et bind.

BARN 8

Holder en finger i vejret: Várj egy percet! kalder efter en anden - Hey! gyere ide!

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Hvad laver du?

BARN 4 – en dreng – kommer ind.

BARN 4

Mi folyik itt?

BARN 8

Nem értem, mit dörzsöl. Nem tudsz kipróbálni?

BARN 4

Til TUSINDFRYD: Mit akarsz?

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Altså... jeg prøver bare at finde ud af, hvor kan jeg få nogle... altså, jeg har... menstruation.

BARN 4

Mi?

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Jeg skal bruge et bind!

BARN 4

Holder en finger i vejret: Várj egy percet! kalder efter en anden - Hey! gyere ide!

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Vent nu lige lidt!

BARN 1 kommer ind; en pige.

BARN 1

Mi folyik itt?

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Prøv hør, jeg prøver bare at finde et bind! Peger på sit skridt: Jeg har menstruation!

BARN 1, 4 og 8 bryder ud i latter.

BARN 8

Miért mutat a lépésére?!

BARN 4

Nem tudom!

BARN 1 giver et dokument til TUSINDFRYD.

BARN 1

Itt kell kitöltenie, és fel kell adnia Lily-nek az öt emeleten.

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Laver håndtegn: Skal jeg udfylde det her?

BARN 1, 4 og 8 nikker alle ivrigt.

BARN 1

Holder fem fingre op: Öt emeleten! Og peger op.

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Holder fem fingre op: Og det skal op på 5. etage? Peger op.

BARN 1, 4 og 8 nikker alle ivrigt.

TUSINDFRYD tager papiret med op på 5. etage hvor hun går hen til BARN 3; en pige.

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Hej, jeg har udfyldt det her: rækker det udfyldte dokument til BARN 3. Jeg skal bruge et bind.

BARN 3

Læser nøje dokumentet, men ryster så på hovedet og rækker det tilbage. Nem tudok segíteni benne.

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Men de sagde jeg skulle udfylde det og give det til dig! Det har jeg gjort! Jeg har udfyldt det!

BARN 3

Irriteret: Nem tudok segíteni. Fel kell kérdeznie valakit mást.

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Jeg forstår ikke, hvad du siger!

BARN 3

Holder beroligende hænderne i vejret: Most csak pihenjen.

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Jeg skal bare brug et bind! Kan du ikke bare fortælle mig hvor det er!

BARN 3

Holder en finger i vejret: Várj egy percet! kalder efter en anden - Hey! gyere ide!

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Nej! Lad nu vær med det der, det hjælper jo ikke noget!

BARN 2 – en pige - kommer ind.

BARN 2

Mi folyik itt?

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

For fanden..!

BARN 2

Til TUSINDFRYD: Mit akarsz?

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Jeg har bare brug for et bind! Så forstå mig dog! Et bind!

BARN 2 og 3 taler kun til hinanden:

BARN 3

Nagyon agresszív.

BARN 2

Mit akar?

BARN 3

Nem tudom. De viccesnek tűnik, amikor kiabál.

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Hvad snakker I om?! Hallo?! Jeg forstår jer ikke!

BARN 2 og 3 griner.

BARN 2

Vicces!

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

I skal ikke grine af mig!

BARN 2 og 3 fortsætter med at grine.

BARN 3

Nagyon szórakoztató!

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

HOLD SÅ KÆFT!

BARN 2 og 3 fortsætter med at grine, og de giver en ballon til TUSINDFRYD.

BARN 2

Ne bánj!

BARN 3

Ne sírj!

TUSINDFRYD opgiver og går væk og sætter sig for sig selv med sin ballon.

TUSINDFRYD (GÄNSEBLÜMCHEN)

Det hjalp ikke noget at være sig selv.

Men jeg havde ikke andre steder at tage hen.

Udeenfor var verden jo i brand, og mellem murbrokkerne løb de voksne rundt og dræbte hinanden.

Jeg kunne høre skrigene om natten, og den eneste ven jeg havde, var en dum ballon.

TUSINDFRYD tegner et glad ansigt på ballonen.

Til gengæld var den altid i godt humør.

TUSINDFRYD binder ballonen fast om sit håndled.

4. SKOVSTJERNE OG GÄNSEBLÜMCHEN (TUSINDFRYD)

GÄNSEBLÜMCHEN (TUSINDFRYD) sidder og læser, med sin ballon-ven bundet om sit håndled. SKOVSTJERNE kommer ind, han har en hel hær af balloner bundet til sig, hvilket gør det svært for ham at gå. Han prøver at samle sig mod til at kontakte pigen og er tæt på at opgive, men ender dog med at kaste sig ud i det; han går med besvær hen til hende:

SKOVSTJERNE

Hej, Tusindfryd! Er det en spændende bog?

GÄNSEBLÜMCHEN (TUSINDFRYD)

Ich verstehe nicht.

SKOVSTJERNE

Laver håndtegn for at illustrer sine ord: Hvad. Læser. Du?

GÄNSEBLÜMCHEN rækker bogen til SKOVSTJERNE.

SKOVSTJERNE

Nej, nej, jeg vil ikke læse den, jeg spørger bare, hvad *du* læser?

GÄNSEBLÜMCHEN

Es ist ein Buch. Vielleicht möchten Sie es ausleihen.

SKOVSTJERNE

Undskyld, men jeg forstår dig altså ikke, jeg spurgte bare... hvordan skal jeg sige det...?

GÄNSEBLÜMCHEN

Was?

SKOVSTJERNE

Jeg spurgte bare - nej, bare glem det. Peger på sig selv: Jeg hedder Skovstjerne.

GÄNSEBLÜMCHEN

Peger på sig selv: Gänseblümchen.

SKOVSTJERNE

Gänseblümchen... så det betyder altså Tusindfryd på dit sprog?

GÄNSEBLÜMCHEN

Name.

SKOVSTJERNE

Det er smukt.

GÄNSEBLÜMCHEN

Was?

SKOVSTJERNE

Gänseblümchen – det er et smukt navn!

GÄNSEBLÜMCHEN

Okay...?

SKOVSTJERNE

Du er en af de nye, ikke? Du kom i sidste uge?

GÄNSEBLÜMCHEN

Entschuldigung, ich verstehe dich nicht.

SKOVSTJERNE

Jeg forstår ikke hvad du siger, men... hvordan skal jeg forklare det...?

GÄNSEBLÜMCHEN

Rækker bogen frem igen. Buch?

SKOVSTJERNE

Nej, nej, nej, jeg vil ikke have din bog.

GÄNSEBLÜMCHEN

Was?

SKOVSTJERNE

Der er en fest i aften! Med musik!

GÄNSEBLÜMCHEN

Ah, musik!

SKOVSTJERNE

Ja, ja, musik!

GÄNSEBLÜMCHEN

Ich liebe musik.

SKOVSTJERNE

Du forstår! Musik!

GÄNSEBLÜMCHEN

Jah, jah, musik.

SKOVSTJERNE

Ja, musik.

GÄNSEBLÜMCHEN

Musik...

SKOVSTJERNE

Vil du gerne med til festen sammen med mig i aften?

GÄNSEBLÜMCHEN

Was?

SKOVSTJERNE

Vil du gerne med til festen i aften og danse sammen med mig til musikken?

SKOVSTJERNE imiterer dans og musik.

GÄNSEBLÜMCHEN

Entschuldigung, aber ich verstehe dich nicht.

SKOVSTJERNE

Det var måske også bare en dårlig idé. Vi kan jo ikke engang tale sammen.

GÄNSEBLÜMCHEN

Was?

SKOVSTJERNE

Undskyld, jeg går bare igen. Så kan du også læse videre i din bog. Undskyld.

SKOVSTJERNE går.

GÄNSEBLÜMCHEN

Warten!

SKOVSTJERNE

Hvad?

GÄNSEBLÜMCHEN

Ich habe niemanden zum Reden. Ich bin alleine.

SKOVSTJERNE

Alene? Siger du, at du er alene?

GÄNSEBLÜMCHEN

Allein.

SKOVSTJERNE

Det er jeg også. Også mig!

GÄNSEBLÜMCHEN

Bleib bei mir.

SKOVSTJERNE

Undskyld, men jeg forstår det ikke...

GÄNSEBLÜMCHEN

Verdammt noch mal!

GÄNSEBLÜMCHEN marcherer hen til SKOVSTJERNE og tager beslutsomt hans hånd i sin.
SKOVSTJERNE ser forvirret ned på hænderne og på hende.

SKOVSTJERNE

Øh... hvad skal vi...?

GÄNSEBLÜMCHEN tysser på SKOVSTJERNE og trækker ham med hen til stolene og sætter sig
sammen med ham; stadig uden at give slip på hans hånd.

De sidder i stilhed; stadig med alle ballonerne bundet til sig; hånd i hånd.

De smiler.

5. NATSKYGGE

NATSKYGGE

Jeg var tolv år første gang jeg så den. Svampen. Den groede i en revne i fortovet foran banegården. Den var sort som olie, og den var ikke større end et knappenålshoved. Det var et rent tilfælde, at jeg overhovedet opdagede den.

Allerede dagen efter havde den vokset sig større, og efter en uge var den på størrelse med min hånd, og efter ti dage var den ikke længere alene. Flere sorte svampe begyndte at vokse frem i revnerne, og de spredte sig også til husmurene og groede ud mellem murstenene.

Der var ingen der gjorde noget ved dem, og jeg turde heller ikke røre dem. De så giftige ud. Jeg sagde det til min mor og far, men de ville ikke lytte.

En dag vågnede jeg og opdagede, at min far stod ved siden af min seng og stirrede på mig. Han sagde ikke noget. Han kiggede bare på mig, og hans øjne virkede anderledes; underlige; det var som om det hvide i dem og alle farverne var forsvundet; de var sorte.

Jeg begyndte at holde øje med ham, og en dag opdagede jeg det. Han bukkede sig ned for at binde sine snørebånd i entreen, og der – i hans nakke – sad en svamp. Ligeså sort som dem der groede inde i byen. Jeg kunne se dens hoved, og dens sorte rødder der løb under hans hud. Snart fandt jeg også ud af, der groede én i min mors armhule. De var ikke længere sig selv.

Her på fabrikken er det min opgave at fange rotterne i kældergangene. Men den anden dag opdagede jeg noget. Nede i den nordligste gang, i en revne i betongulvet, fandt jeg en af dem; en lille sort svamp. Jeg blev så bange, at jeg slet ikke tænkte, men greb fat i den med min hånd og rev den op med roden. Jeg brændte svampen i en gammel tønde, men nu... *kigger på sin håndflade...* nu er der begyndt at gro noget i min håndflade... Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre? Måske er jeg nødt til at få fjernet armen...? Måske er det allerede for sent...?

Jeg var Natskygge, men nu ved jeg ikke længere hvem jeg er. Eller hvad jeg er.

6. GAUDIOPOLIS

LØVETAND

Jeg løb hurtigere end jeg nogensinde havde løbet før. Jeg prøvede ikke at se på alt det som skete omkring mig, men på et tidspunkt var jeg nødt til at løbe uden om en død hund. Tungen hang ud af munden på den. Jeg kom frem til fabrikken. Der boede en masse børn.

BARN 1

Velkommen!

BARN 2

Bare kom ind, du skal ikke være bange, du er i sikkerhed her.

BARN 3

Det her sted har faktisk engang været en ballonfabrik.

BARN 4

Vi bor her alle sammen, og vi styrer faktisk det hele selv.

BARN 5

Og vi synger sammen, og leger og spiller musik og danser.

BARN 6

Der er også nogen af de ældste der underviser.

BARN 7

Det er Præsten der har givet os stedet, men han er her ikke mere.

BARN 1

Men inden han rejste, så kaldte han os sammen og sagde:

BØRNENE gør deres stemmer dybere for at imiterer Præsten:

BARN 2

”Mine børn. Jeg har givet jer et tag og et sted at sove, men nu må I lære at klare jer selv.”

BARN 3

”I bliver nødt til at tale sammen, og I bliver nødt til at arbejde sammen om et fælles mål.”

BARN 4

”I bliver nødt til at betragte hinanden som brødre og søstre; som familie.”

BARN 5

”I skal skabe en verden, hvor det er fred der hersker, og hvor alle børn er lige og har en stemme.”

BARN 6

”Og spørg ikke hinanden; hvordan er du kommet hertil? Hvad er der sket? For det er ikke godt at leve i fortiden.”

BARN 7

”Det er nu I skal se fremad og bygge en ny verden! I, mine blomster, er fremtiden! Gro og bliv stærke!”

BARN 1

Så nu er det altså os der laver reglerne, og vi har bestemt at krig er forbudt; meget forbudt!

BARN 2

Det var vores forældre, der gemte os her, så De Grå ikke kunne få fat i os.

BARN 3

Det kalder vi dem, fordi, de altid går i grå uniformer. Nogen af os er her også fordi De Grå har taget vores familie.

BARN 4

Har De Grå taget din mor og far?

BARN 5

Til de andre: Husk, her spørger vi ikke, hvordan man er kommet hertil eller hvad der er sket.

BARN 6

Det er rigtigt; vi ser fremad og lægger fortiden bag os.

BARN 7

Derfor får alle også et nyt navn når de ankommer.

BARN 1

Hun ligner en Anemone.

BARN 2

Nej, hun er da en Løvetand!

BARN 3

Jeg er enig.

BARN 4

Du er hermed døbt; Løvetand.

BARN 5

Velkommen til Gaudiopolis!

LØVETAND får en ballon af BØRNENE.

LØVETAND

Nu bor jeg sammen med dem som min mor og far kaldte for monstre i menneskehud.

Og nu tænker jeg på, hvad der vil ske, hvis de finder ud af hvem jeg er.

At jeg er et barn af De Grå.

7. FANGE-LEGEN

BYTTET står stille; med ryggen vendt mod et tæt mørke, og virker angst.

BYTTET tæller højlydt ned fra ti, men stopper pludselig nedtællingen og vender sig rundt, men der er ingen bag personen; kun mørke.

BYTTET tæller atter ned fra ti, og denne gang – som personen tæller – kommer syv andre ud af mørket; DE ANSIGTLØSE.

DE ANSIGTSLØSE står spredt rundt omkring i rummet; alle med fronten vendt mod BYTTET, og alle har en gammel stofsek eller papirpose trukket over hovedet, så man ikke kan se deres ansigter. Der er kun skåret huller til deres øjne.

BYTTET stopper atter midt i nedtællingen og vender sig rundt, men i samme øjeblik fryser alle DE ANSIGTSLØSE på stedet og står helt stille.

Nu hvor BYTTET ser DE ANSIGTSLØSE virker denne endnu mere angst, men må atter vende ryggen til dem, og må tælle igen.

Igen bevæger DE ANSIGTSLØSE sig langsomt tættere på BYTTET, og igen fryser de øjeblikkeligt på stedet, idet personen stopper med at tælle og vender sig rundt.

Sådan fortsætter legen indtil DE ANSIGTSLØSE kommer helt tæt på BYTTET, og en af dem lægger sin hånd på BYTTETS skulder.

Alle bryder ud i højlydt latter.

DE ANSIGTSLØSE tager en ny stofpose frem og rækker den til BYTTET, og latteren forstummer.

BYTTET tager stofposen over hovedet, og bliver til en af DE ANSIGTSLØSE.

8. FØLFOD

FØLFOD har bind for øjnene og kan ikke se noget. Hun går med besvær op foran forsamlingen, og undervejs slår hun gentagende gange benene ind i stole. Til sidst lykkes det for hende at indtage sin plads foran forsamlingen. Hun rømmer sig.

FØLFOD

Jeg så en soldat banke et vrælende spædbarn ind i en murstensvæg, indtil barnet blev stille.

Jeg så en mand blive brændt levende, og jeg lugtede hans smeltende kød, og jeg hørte hans hæse skrig.

Jeg så en hel familie – mor, far og børn - blive levende begravet i murbrokker.

Jeg så en menneskeflok der stenede en lille pige til døde på gaden.

Det så jeg og meget mere, og jeg kiggede op mod himlen og jeg sagde; Fuck dig.

Rækker fuck-finger til himlen.

Men en nat i Gaudiopolis blev jeg vækket af en due, der sad på min seng. Dens fjer var hvide som sne og dens øjne var sorte som kul, og den sagde mit navn:

”Følfod.”

Og jeg spurgte duen, hvor den kom fra og hvad den ville?

Den svarede ikke, men den hakkede mine øjne ud med sit næb.

Da jeg havde skreget mig så hæs, at jeg ikke længere kunne skribe, så sagde den til mig:

”Se igen, Følfod. Se den fred der i sidste åndedrag kommer til spædbarnet og til den brændende mand; se den trygge omfavelse der samler og trøster familien i det sidste øjeblik - inden murbrokkerne rammer; se den usynlige hånd der holder den lille pige i hånden fra den første sten rammer og til den sidste falder; se at ingen af dem er alene. Du er aldrig alene. Du er altid elsket. Se det, Følfod.”

Og jeg så det.

FØLFOD smiler.

9. BJØRNEKLO OG LILJE

BJØRNEKLO sidder og spiser en gulerod med kniv og gaffel. Han har et helt fad med gulerødder.

LILJE kommer ind.

LILJE

Hej. Jeg vil –

BJØRNEKLO holder en hånd i vejret og stopper LILJE. Han spiser sin gulerod færdig, imens hun må vente. Når han er færdig og har tygget af munden:

BJØRNEKLO

Så er jeg klar.

LILJE

Er du Bjørneklo?

BJØRNEKLO

Det er mig.

LILJE

Der er nogen der har stjålet min halskæde, og jeg har fået at vide, at du styrer vores politi..

BJØRNEKLO

Sæt dig ned - tilbyder en stol.

LILJE

Tak – sætter sig.

BJØRNEKLO

Tilbyder hende en gulerod. Er du sulten?

LILJE

Nej, tak.

BJØRNEKLO

Er du sikker?

LILJE

Ellers tak.

BJØRNEKLO

Jeg har selv dyrket den.

LILJE

Jeg har ikke lyst.

BJØRNEKLO

Det må du selv om – lægger guleroden væk.

LILJE

Da jeg åbnede min rygsæk så opdagede jeg, at min halskæde var væk, og jeg ved, at jeg havde lagt den i rygsækken. Jeg lægger den altid i det mindste rum når jeg sover, så jeg er sikker på den ikke bliver væk. Den betyder meget for mig.

BJØRNEKLO

Hvad hedder du?

LILJE

Lilje.

BJØRNEKLO

Hvordan ser halskæden ud?

LILJE

Det er en sølvkæde med sådan et hvidt blomstervedhæng.

BJØRNEKLO

Og du er meget glad for den?

LILJE

Det er det eneste jeg har tilbage fra min familie. De Grå tog mine forældre og mine søstre.

BJØRNEKLO

Hvorfor tog de ikke dig?

LILJE

Jeg gemte mig i et hulrum på loftet. De opdagede mig ikke.

BJØRNEKLO

De Grå tog også min familie.

LILJE

Så ved du også hvordan det er, og den halskæde... når jeg har den på, så...

BJØRNEKLO

Så hvad?

LILJE

Det er lidt fjollet...

BJØRNEKLO

Nej, sig det nu bare. Kom nu. Sig det.

LILJE

Når jeg har halskæden på, føles det lidt som om min familie er hos mig igen.

BJØRNEKLO

Jeg kan godt forstå den betyder noget særligt for dig. Og faktisk, kommer jeg lige i tanke om noget. Der var en af de andre der kom med noget tidligere, som han havde fundet. Jeg mener faktisk, det var et smykke. Lad mig lige tjekke kassen med glemte ting.

BJØRNEKLO tjekker kassen med glemte ting og trækker en halskæde op.

Er det den her?

LILJE

Ja! Det er min! Det er min halskæde!

LILJE omfavner BJØRNEKLO, og bagefter vil hun tage halskæden, men han trækker den væk fra hende.

BJØRNEKLO

Vent lige lidt.

LILJE

Hvad?

BJØRNEKLO

Altså, det er ikke fordi, jeg siger, at du lyver, men hvordan kan jeg vide, at det nu også *er* din halskæde?

LILJE

Men jeg har jo lige fortalt dig om den...? Om min familie...?

BJØRNEKLO

Jo, jo, men kan jo fortælle en historie, forstår du, hvad jeg mener?

LILJE

Men det *er* min halskæde, så vil du være sød at give mig den, tak.

BJØRNEKLO

Men jeg ved, hvordan du kan overbevise mig om at det *er* din halskæde.

LILJE

Giv mig den!

BJØRNEKLO

Ikke før du har gjort noget for mig.

LILJE

Jeg siger det til alle.

BJØRNEKLO

Hvad gør du?

LILJE

Jeg siger til alle, at du har stjålet min halskæde, og at du ville afpresse mig.

BJØRNEKLO

Slap nu lige af.

LILJE

Så giv mig den, ellers skal jeg nok sørge for at alle ved, hvad du har gang i.

BJØRNEKLO

Okay, okay, rolig nu.

LILJE

Giv mig den så!

BJØRNEKLO

Nej, jeg har en anden idé.

LILJE

Giv mig så min halskæde tilbage!

BJØRNEKLO

Enten så giver du mig det som jeg vil have, eller også går jeg direkte op på taget af fabrikken, og så kaster jeg halskæden så langt jeg overhovedet kan; ud til alle ruinerne og flammerne og ligene. Så ser du aldrig dit smykke igen. Hvad siger du så til det?

LILJE

Jeg siger det!

BJØRNEKLO

Ja, ja, så gør du bare det, men så kan du godt sige farvel til din halskæde, og desuden, hvem tror du så selv de vil tro på? Dig, som er helt ny, eller mig, der har været her længe og som styrer politiet?

LILJE

Hvad vil du have?

BJØRNEKLO

Tager guleroden frem igen: Jeg vil have, at du smager.

LILJE

Det mener du ikke.

BJØRNEKLO

Jo, jeg gør.

LILJE

Kan jeg ikke gøre noget andet?

BJØRNEKLO

Nej.

LILJE

Kom nu. Vil du ikke nok være sød...?

BJØRNEKLO

Du skal bare gøre som jeg siger. Det er slet ikke så slemt, okay?

LILJE opgiver og accepterer tavst.

Godt. Stå så helt stille.

Glider guleroden op ad LILJES krop og op mod hendes ansigt.

Og bare tag det roligt; det er ikke farligt.

Glider guleroden hen over LILJES ansigt, og hun lukker øjnene.

Åben munden.

LILJE ryster på hovedet med lukket mund.

Åben munden, sagde jeg!

LILJE åbner munden.

Jeg har helt selv dyrket den.

Stikker guleroden ind i LILJES mund.

Smag.

LILJE lukker læberne om guleroden.

BJØRNEKLO kører guleroden ind og ud af LILJES åbne mund: bagefter tager han guleroden ud igen.

Se, det var da ikke så slemt.

Det er jo bare en gulerod.

BJØRNEKLO tager en bid af guleroden og giver halskæden tilbage til LILJE.

10. BRYDE-LEGEN

BRYDE 1 og BRYDER 2 vil have fat i den samme ballon. De stopper på hver sin side af ballonen og smiler til hinanden.

BRYDER 1 tjatter til BRYDER 2, og den anden gør gengæld; de griner.

De begynder at bryde – kæmper om ballonen - og de prøver begge at få den anden ned på jorden; de griner.

De river sig løs fra hinanden og cirkler om hinanden, begge klar til en ny runde; de smiler.

De kaster sig over hinanden igen og begge kæmper indædt for at vinde ballonen; de griner ikke længere.

Kampen bliver mere voldsom, og de begynder at flå og rive i hinandens tøj; de griner ikke længere.

Omsider lykkes det for BRYDER 2 at få lagt BRYDER 1 ned. BRYDER 2 rejser sig i triumf og tager ballonen og vil gå, men straks springer BRYDER 1 på benene og kaster sig over sin modstander igen; kampen fortsætter og nu endnu mere voldsom end før.

BRYDER 2 får igen kæmpet BRYDER 1 ned og vil gå med ballonen, men BRYDER 1 vil stadig ikke give op og kaster sig igen over sin modstander: kampen fortsætter, men BRYDER 1 har ikke flere kræfter tilbage og hans forsøg er håbløst fra start.

BRYDER 2 får hurtigt lagt BRYDER 1 ned, men igen rejser BRYDER 1 sig, og selvom han dårligt kan stå på benene, vil han kæmpe videre, og igen forgæves; sådan fortsætter det indtil:

BRYDER 2 opgiver og giver ballonen til BRYDER 1 og går.

BRYDER 1 er slået til blods, men han står tilbage med ballonen og smiler.

11. LILJE

LILJE stiller sig op foran TILSKUERNE og BJØRNEKLO. Hun er tydeligvis nervøs, og LILJES VENINDE stiller sig ved hendes side. VENINDEN hvisker noget til LILJE, der nikker og begynder:

LILJE

Det her er min halskæde. Jeg fik den af min mor og far og mine søstre i fødselsdagsgave. Det er det eneste jeg har tilbage af dem.

For en uge siden forsvandt den fra min rygsæk. Bjørneklo – som sidder lige der - havde taget den, og han ville ikke give mig den tilbage. Også selvom jeg fortalte ham, hvor meget den betød for mig.

LILJE går i stå, men igen hvisker veninden støttende ord til hende og giver hende mod:

Bjørneklo tvang mig til... han... han puttede sin gulerod ind i min mund. Han tvang mig til at smage på sin gulerod.

TILSKUERNE bryder ud i latter.

Hvorfor griner I...? Det passer!

TILSKUER 1

Så du siger altså, at han tvang sin gulerod ind i din mund?

LILJE

Ja.

TILSKUER 2

Og du havde ikke lyst til gulerod?

LILJE

Nej.

TILSKUER 1

Har du overvejet, om ikke du selv udsendte nogle signaler om, at du havde lyst til gulerod?

LILJE

Jeg udsendte ikke nogen signaler!

TILSKUER 2

Måske så du sulten ud?

LILJE

Jeg var ikke sulten! Jeg sagde nej, men han tvang mig!

TILSKUER 1

Så han tog altså fat i dig, og tvang din mund åben og pressede guleroden ind i munden på dig?

LILJE

Nej, det var ikke helt sådan det skete...

TILSKUER 2

Hvorfor siger du så, at han tvang dig?

LILJE

Han truede med at smide min halskæde væk, hvis jeg ikke gjorde det!

TILSKUER 1

Så teknisk set, åbnede du altså selv munden og lod guleroden komme ind?

LILJE

Men jeg havde jo ikke noget valg!

TILSKUER 2

Det passer ikke helt. Du kunne vel bare have sagt nej?

LILJE

Nej, jeg –

LILJE kigger på sin VENINDE for at få støtte, men VENINDEN trækker sig væk og går.

TILSKUER 1

Så du havde mistet din halskæde og du var sulten, og så hjalp Bjørneklo dig både med at få din halskæde tilbage og han gav dig en gulerod, og så står du her og brækker dig og beskylder ham for tvang? Er det ikke lidt utaknemmeligt?

TILSKUER 2

Du skulle hellere være glad for, at der er nogen der overhovedet vil give dig en gulerod.

TILSKUER 1

Du er en af dem der siger nej med din mund, men ja med øjnene, og når man så giver dig det du i virkeligheden vil have, så bliver du tøse-fornærmet.

TILSKUER 2

Typisk!

TILSKUER 1

Du skulle skamme dig!

TILSKUER 2

Skam!

TILSKUER 1

SKAM!

ALLE TILSKUERNE råber i kor og kaster ting efter LILJE:

ALLE TILSKUERE I KOR

SKAM! SKAM! SKAM!

LILJE flygter.

12. FØLFOD OG NATSKYGGE

Der er kun mørke, og i mørket taler NATSKYGGE og FØLFOD:

NATSKYGGE

Jeg ved, at du er der. Jeg kan mærke dig.

FØLFOD

Hej, Natskygge.

NATSKYGGE

Hvem er du?

FØLFOD

Jeg hedder Følfod.

NATSKYGGE

Hvad laver du her?

FØLFOD

Jeg er kommet for at hjælpe dig.

NATSKYGGE

Er du ikke bange for at blive smittet?

FØLFOD

Nej.

NATSKYGGE

Bliver du slet ikke bange når du ser mig?

FØLFOD

Jeg har ingen øjne. Jeg kan slet ikke se.

NATSKYGGE

Så er vi to. Hvad er der sket med dine øjne?

FØLFOD

En due hakkede dem ud.

NATSKYGGE

Det lyder sindssygt.

FØLFOD

Det er det også. Hvad er der sket med dig?

NATSKYGGE

Jeg rørte ved noget, jeg ikke skulle have rørt ved. Og jeg turde ikke hugge hånden af inden det spredte sig. Nu er hele min krop dækket af sorte svampe. Også mine øjne.

FØLFOD

Det lyder også ret sindssygt.

NATSKYGGE

Det er det også.

FØLFOD

Det er mærkeligt at være blind, synes du ikke?

NATSKYGGE

Jeg har vænnet mig til det.

FØLFOD

Det har jeg ikke, og selvom jeg har fået en stok, så bliver jeg ved med at gå ind i dørkarme, og jeg falder stadig over ting. Jeg har blå mærker over det hele.

NATSKYGGE

Jeg kan slet ikke gå. Jeg har siddet på min stol så længe, at svampene på min krop også har groet sig sammen med gulvet og væggene.

FØLFOD

Gør det ondt?

NATSKYGGE

Nej. Faktisk føler jeg ikke rigtig noget mere. Men jeg kan mærke fabrikken trække vejret. Tungt. Jeg tror, den er deprimeret.

FØLFOD

Jeg vil gerne hjælpe dig.

NATSKYGGE

Det tror jeg ikke, du kan. Rødderne er også groet ind i mig; ind i mine organer og i min hjerne. Jeg tror, det er for sent at gøre noget.

FØLFOD

Det tror jeg ikke.

NATSKYGGE

Hvorfor vil du hjælpe mig? Du kender mig jo ikke, og jeg kender ikke dig.

FØLFOD

Jeg tror bare på, at hvis man kan, så skal man hjælpe andre.

NATSKYGGE

Og du er slet ikke bange?

FØLFOD

Nej, det er jeg ikke.

NATSKYGGE

Bliver du aldrig bange for noget?

FØLFOD

Jeg hader edderkopper.

NATSKYGGE

Så skal du ikke gå ned i kældergangene.

FØLFOD

Må jeg gerne hjælpe dig?

NATSKYGGE

Du må gerne prøve. Hvad skal jeg gøre?

FØLFOD

Du skal tænke tilbage og finde et minde fra din hukommelse. Et godt minde. Grav det frem og se det for dig. Gør det nu.

Et lys bliver tændt: NATSKYGGE står i lyset sammen med FØLFOD.

Hvad ser du?

NATSKYGGE

Jeg ser min far.

FØLFOD

Hvordan ser han ud?

NATSKYGGE

Han er tyk, han har bar overkrop, en masse sort hår på brystet og et stort mørkt fuldskæg.

FØLFOD

Hvad laver han?

NATSKYGGE

Han ligger på vores sofa – med lukkede øjne - og lytter til radioen.

FØLFOD

Hvor er du?

NATSKYGGE

Jeg ligger oven på hans mave. Jeg er ikke særlig gammel.

FØLFOD

Hvad mærker du?

NATSKYGGE

Jeg kan mærke varmen fra hans hud, og jeg kan mærke hans brysthår kradse mod mit ansigt. Når han trækker vejret bliver jeg hævet og sænket i sådan en rolig, bølgende bevægelse. Jeg lægger øret mod hans bryst, og jeg kan høre hans hjerte slå. Han virker så stor, som en kæmpe. Hans hjerteslag er som torden.

FØLFOD

Hvad føler du?

NATSKYGGE

Føler?

FØLFOD

Ja? Hvad føler du i det øjeblik?

NATSKYGGE

... jeg tror... jeg føler mig tryk. Elsket.

FØLFOD

Hold fast i det minde og i den følelse.

NATSKYGGE

Hvordan?

FØLFOD rækker en ballon i en snor til NATSKYGGE.

FØLFOD

Hold fast i det, som holder du en ballon der ikke må blæse væk. Holder du godt fast?

NATSKYGGE

Ja.

FØLFOD

Godt. Kom så tilbage til nuet.

Alt lys forsvinder, og alt bliver mørkt.

Hvad ser du nu?

NATSKYGGE

Stadig kun mørke.

FØLFOD

Husk dit minde og kig igen. Hvad ser du?

Et lille lys bliver tændt i mørket.

NATSKYGGE

Jeg kan se et lys... der er et lys!

FØLFOD

Du er elsket. Altid. Kan du mærke det?

NATSKYGGE

Ja.

FØLFOD

Hold fast i det. Hold fast i ballonen, så den ikke blæser væk. Holder du fast?

NATSKYGGE

Jeg holder fast.

13. BLINDEBUK

BLINDEBUKKEN stiller sig i midten af rummet og tager bind for øjnene. Alle de andre – BØRNENE – stiller sig i en cirkel omkring BLINDEBUKKEN.

BARN 3 tager fat om skuldrene på BLINDEBUKKEN og drejer denne rundt og skynder sig så at springe væk.

BLINDEBUKKEN prøver at fange en af de andre; lytter og famler efter dem. BØRNENE griner og undviger BLINDEBUKKEN.

BLINDEBUKKEN får omsider fat i en af de andre – i BARN 6 – og denne griner ikke mere, men forsøger at vriste sig fri, men forgæves. BLINDEBUKKEN holder et jerngreb i hende.

Alle samler sig om BARN 6, og de tager bindet af BLINDEBUKKEN, og selvom BARN 6 ser bedende på dem, så giver de hende bind for øjnene og hun bliver DEN NYE BLINDEBUK.

BØRNENE fører DEN NYE BLINDEBUK hen på henrettelsesstedet, hvor de tvinger hende ned på knæ.

En stiller sig bag hende; former en pistol med sin pege- og tommelfinger og sætter den til baghovedet på hende.

En anden stiller sig med en ballon bag hende.

Og en tredje stiller sig med en lang nål; klar til at springe ballonen.

DEN NYE BLINDEBUK begynder at græde og vil rejse sig, men hun bliver bare presset ned på knæ igen af de andre.

BØRNENE springer ballonen og henretter DEN NYE BLINDEBUK.

14. ERANTIS

ERANTIS står foran sin MOR og FAR. Forældrene står med ryggen til, så man ikke kan se deres ansigter.

ERANTIS

Kære mor og far.

Jeg tænker tit på jer. Hver eneste dag faktisk, men alligevel er det som om at jeres ansigter bliver mere og mere utydelige.

Rører forsigtigt ved deres ansigter: Jeg tror, I er ved at forsvinde.

Der er så meget jeg gerne ville sige til jer. Jeg savner jer. Jeg elsker jer. Jeg ville ønske, I var hos mig.

Hvis I stod foran mig lige nu, så ville jeg kramme jer.

Omfavner sin MOR og FAR.

Men jeg ville også tage jer begge i hånden og føre jer med op på taget af fabrikken.

Tager sin MOR og FAR i hånden og fører dem ud til kanten af fabrikkens tag – nu ser man deres ansigter; de har et stykke stof over hovedet, hvorpå der er tegnet mund og øjne.

Jeg ville tage jer med helt ud til kanten, og her ville jer vise jer, hvad det er I har efterladt til os.

I ville nok prøve at se væk, men jeg ville tvinge jer til at se på det.

Griber fat i nakkerne på MOR og FAR og tvinger dem ned på knæ og til at fremad.

Se, mor og far! Se flammerne! Se røgen! Se murbrokkerne! Se asken! Se blodet! Se de døde! SE PÅ DET! Det er hvad I har efterladt til mig! En verden i brand! En verden i ruiner! I trak på skuldrene og sagde; det går nok; det blæser nok over; det er nok bare en fase! SE PÅ DET! Det er ikke gået! Det er ikke blæst over! Det var ikke bare en fase! Hvad I har gjort, mor og far, er det værste af alt; for I gjorde ingenting!

Hjælper sin MOR og FAR på benene.

Jeg elsker jer.

Men jeg vil ikke være ligesom jer.

Jeg har heller ikke længere det navn I gav mig.

Nu er jeg Erantis.

Jeg er et bevis på, at foråret er på vej.

15. BJØRNEKLO

BJØRNEKLO spiser gulerod med kniv og gaffel, da STEMME 1 dukker op.

STEMME 1

Hej, Bjørneklo.

BJØRNEKLO

Hvem er du?

STEMME 1

Det ved du da godt - nyder du din mad?

BJØRNEKLO

Gå væk med dig.

STEMME 1

Har du virkelig fortjent den gulerod?

BJØRNEKLO

Ja, jeg har, og lad mig så være.

STEMME 1

Hvordan kan du overhovedet spise noget, efter det du har gjort?

BJØRNEKLO

Så slemt var det heller ikke.

STEMME 1

Du stak guleroden ind i hendes mund. Mod hendes vilje. Hvorfor gjorde du det?

BJØRNEKLO

Det rager ikke dig.

STEMME 1

Hvorfor gjorde du det?

BJØRNEKLO

Jeg ved det ikke! Og gå så væk. Jeg spiser.

STEMME 1

Og da alle andre vendte sig imod hende, så lod du dem smide hende ud

BJØRNEKLO

Hun kunne bare have holdt sin kæft.

STEMME 1

Og nu er hun derude. Helt alene.

BJØRNEKLO

Hun klarer sig nok, og gå så væk siger jeg.

BJØRNEKLO går truende imod STEMME 1, der skynder sig på afstand, men da kommer STEMME 2 ind fra den anden side.

STEMME 2

Hej, Bjørneklo.

BJØRNEKLO

Hvad vil I?

STEMME 2

Hvorfor udnytter du de børn, som du burde beskytte?

STEMME 1

Hvorfor gør du sådan noget ved andre?

BJØRNEKLO

FUCK JER!

BJØRNEKLO vil gå, men da kommer STEMME 3 ind og blokerer vejen for ham.

STEMME 3

Hvorfor stak du af?

BJØRNEKLO

Jeg ved ikke hvad du snakker om;. I er alle sammen sindssyge!

STEMME 3

Tænk sig, at efterlade sin egen lillebror og lillesøster.

STEMME 2

Og de kaldte på dig: ”Storebror! Storebror!”

STEMME 1

De tiggede dig om at komme tilbage og hjælpe dem, men du løb bare.

BJØRNEKLO

Jeg havde ikke noget valg.

STEMME 3

Det siger du til dig selv, men du ved godt, det ikke passer.

STEMME 2

Du havde et valg.

STEMME 1

Og du valgte at stikke af.

STEMME 3

Du er en kujon.

STEMME 2

Du er ligesom din far.

BJØRNEKLO

Jeg er ikke som min far!

STEMME 1

Du ligner ham også.

BJØRNEKLO prøver at slippe væk igen, men endnu en STEMME dukker op og blokerer vejen:

STEMME 4

Og det var jo ikke første gang du svigtede din familie.

BJØRNEKLO prøver at slippe væk igen, men endnu en STEMME dukker op og blokerer vejen:

STEMME 5

Kan du huske, dengang din far kom hjem, og han var fuld og vred, og trak din mor med ind i stuen.

BJØRNEKLO prøver at slippe væk igen, men endnu en STEMME dukker op og blokerer vejen:

STEMME 6

Og du hørte det hele gennem væggen; skrigene og råbene og du gjorde ingenting; du svigtede; igen.

BJØRNEKLO

Jeg kunne ikke gøre noget...

STEMMERNE omringer BJØRNEKLO, og de griber fat i ham og presser ham ned på gulvet.

STEMME 1

Jeg er sulten.

STEMME 2

Det er jeg også.

STEMME 3

Helle for låret!

STEMME 4

Helle for tungen!

STEMME 5

Helle for øjnene!

STEMME 6

Rolig nu - der er nok til alle.

STEMMERNE springer på BJØRNEKLO og sætter tænderne i ham; de spiser ham levende.

BJØRNEKLO skriger.

16. STOLE-LEGEN

Et spotlys falder på midten af rummet og oplyser syv stole.

OTTE BØRN kommer ind, og de cirkler om de syv stole i midten af rummet.

Signalet lyder og straks prøver alle først at sætte sig på en stol; én når det ikke, og taberen må tage en stol og forlade spotlyset.

SYV BØRN cirkler om seks stole.

Signalet lyder og straks prøver alle først at sætte sig på en stol; én når det ikke, og taberen må tage en stol og forlade spotlyset.

SEKS BØRN cirkler om fem stole; de virker mere desperate end før.

Signalet lyder og straks prøver alle først at sætte sig på en stol; én når det ikke, og taberen må tage en stol og forlade spotlyset.

FEM BØRN cirkler om fire stole; de virker endnu mere desperate end før.

Signalet lyder og straks prøver alle først at sætte sig på en stol; én når det ikke, og taberen må tage en stol og forlade spotlyset.

FIRE BØRN cirkler om tre stole; de er desperate og klar til at kæmpe for en plads.

Signalet lyder og straks prøver alle først at sætte sig på en stol; én når det ikke, og taberen må tage en stol og forlade spotlyset.

TRE BØRN cirkler om to stole; de ser hinanden an, velvidende at meget er spil.

Signalet lyder og straks prøver alle først at sætte sig på en stol; én når det ikke, og taberen må tage en stol og forlade spotlyset.

TO BØRN cirkler om én stol: de ved begge to, at det er et spørgsmål om liv eller død; de er klar til at kæmpe.

Signalet lyder og i stedet for at gå efter stolen springer de på hinanden, og de slås.

Men midt under kampen kommer en af de tidligere tabere ind i spotlyset med en ny stol, og sætter den hårdt og trodsigt ned i gulvet og forlader spotlyset igen.

Lyden får de to resterende BØRN til at stoppe med at kæmpe, og de ser nu, at der ikke længere står én stol i spotlyset men to.

De stopper med at slås, og de sætter sig på hver deres stol.

De to kigger på hinanden og rundt i rummet, usikre på hvad de skal gøre, men så kigger de på hinanden og bliver stiltiende enige.

De rejser sig fra de to stole og henter alle BØRNENE og stolene tilbage ind i spotlyset, og de orkestrerer en ny løsning:

SYV BØRN sætter sig på hver deres stol på en lang række, og den sidste, som ingen stol har, lægger sig på langs hen over de andre.

ALLE BØRNENE er i spotlyset.

17. SKOVSTJERNE

SKOVSTJERNE kommer gående. Han har stadig en masse balloner i snore bundet til sig, hvilket gør det svært for ham at gå.

Han fremhæver en af ballonerne; hvor der er tegnet en glad mund og to øjne med lange øjenvipper.

SKOVSTJERNE

Min mor sang altid for mig, når jeg skulle sove, og inden hun slukkede natlampen, sagde hun altid:

Mor-ballonen taler: ”Jeg elsker dig for evigt.”

Han fremhæver en anden ballon, der også har tegnet et glad ansigt, men med tykke øjenbryn:

Noget af det bedste var når min far skubbede mig på gyngen.

Far-ballonen taler: ”Hold fast, knægt, for nu går det stærkt!”

Han skubbede mig så højt, at det kildede i maven, og jeg grinede så meget, at jeg næsten ikke kunne få vejret.

Mor-ballonen taler: ”Pas nu på!”

Råbte min mor. Hun kunne ikke lide, når han gyngede mig så vildt. Engang faldt jeg også af og slog mit knæ så det blødte. Jeg græd, men min far tog mig op på skødet og holdt mig tæt og sagde:

Far-ballonen taler: ”Det skal nok gå, min dreng. Det skal nok gå.”

Og så gik det.

Han fremhæver en tredje ballon, som har en sur mund og onde øjne:

Og så var der min lillebror. Han var skide irriterende. Han brokkede sig altid over alt og ville bestemme alt, og hvis han ikke fik sin vilje, så græd han bare indtil han fik hvad han ville have. Han kunne gøre mig så gal, at jeg bare havde lyst til at kvæle ham!

Lillebror-ballonen taler: ”Jeg vil sidde der! Flyt dig! AV! Storebror slog mig!”

Ja, jeg slog dig, for du er skide irriterende!

Mor-ballonen taler: ”Så, I to, nu skal I være søde ved hinanden!”

Lillebror-ballonen taler: ”Det var storebror der startede!”

Det passer ikke!

Lillebror-ballonen taler: ”Jo, det gør! Og han slog mig lige her! Og det gjorde vildt ondt! Jeg tror, jeg har brækket noget!”

Du har ikke brækket noget!

Far-ballonen taler: ”Hvad foregår der her?”

Mor-ballonen taler: ”De har været oppe og slås igen.”

Lillebror-ballonen taler: ”Det var storebror der slog mig!”

Fordi, du tog min plads!

Lillebror-ballonen taler: ”Det er min plads!”

Nej, det er min!

Far-ballonen taler: ”Ti stille!”

Lillebror-ballonen taler: ”Det var altså ham, der startede...”

Nej, det var ikke...

Far-ballonen taler: ”Nu skal I to høre godt efter. I skal bare være glade for, at I har hinanden. I er brødre for pokker! Familie! Og i vores familie, der behandler man hinanden ordentligt, og der er man der altid for hinanden. Er det forstået? Er det forstået, sagde jeg!”

Lillebror-ballonen taler: ”Ja, far.”

Ja, far.

Mor-ballonen taler: ”Nu tror jeg vidst, at vi alle trænger til nogle pandekager.”

SKOVSTJERNE tager en saks frem.

Men nogle gange, når vi sad ved spisebordet, så lagde min lillebror sit hoved ind til mig. Han sagde ikke noget, men lagde bare hovedet på min arm. Jeg vidste godt, hvad det betød.

I min familie var man der altid for hinanden. De er der også stadig – henviser til ballonerne - hver eneste dag. De fylder ret meget, og de gør det lidt svært for mig at komme nogle steder. Se selv.

Demonstrerer hvor svært det er at gå med alle ballonerne spændt fast til sig.

Da jeg var lille, troede jeg, at det var spøgelserne der fulgte efter de levende, men det passer slet ikke. Det er os, der slæber rundt på spøgelserne.

SKOVSTJERNE begynder at klippe snorene til ballonerne over – en efter en – og ballonerne svæver til himmels. Mor-, far- og lillebror-ballonen er de sværeste at klippe over. Når alle ballonerne er klippet fri, står SKOVSTJERNE alene tilbage og kigger op på ballonerne. Han sætter sig ned, og er helt alene.

GÄNSEBLÜMCHEN (TUSINDFRYD) - der stadig har sin ballon bundet til sig - kommer ind og ser SKOVSTJERNE sidde alene. Hun går hen til ham.

GÄNSEBLÜMCHEN (TUSINDFRYD)

was ist los?

SKOVSTJERNE

Peger op på ballonerne.

GÄNSEBLÜMCHEN (TUSINDFRYD)

Es tut mir weh.

SKOVSTJERNE

Det er bare sådan det er.

GÄNSEBLÜMCHEN (TUSINDFRYD) slipper også sin ballon fri. Hun sætter sig ved siden af SKOVSTJERNE og tager ham i hånden.

GÄNSEBLÜMCHEN (TUSINDFRYD)

Du bist nicht allein. Ich bin hier.

SKOVSTJERNE

Tak.

De kigger begge op på alle ballonerne, der svæver over dem.

18. ERANTIS OG LØVETAND

LØVETAND kommer ind på ERANTIS'S kammer.

LØVETAND

Erantis?

ERANTIS

Hej, Løvetand. Kom ind.

LØVETAND

Så det her er altså dit kontor...? Hvordan er det så? At være den nye Leder?

ERANTIS

Det er fint, men også lidt mærkeligt.

LØVETAND

Alt ved det her sted er mærkeligt.

ERANTIS

Nogle af børnene er begyndt at bo inde i hulrummene mellem væggene.

LØVETAND

Det har jeg hørt. Jeg forstår ikke, de kan holde det ud.

ERANTIS

De er begyndt at stjæle af vores mad, og nogle gange kan jeg høre dem fnise inde bag væggen. De smuglytter og holder øje med os. Vi er nødt til at få dem ud igen på en eller anden måde, jeg ved bare ikke hvordan vi skal fange dem.

LØVETAND

Der var faktisk også noget, jeg gerne ville tale med dig om.

ERANTIS

Jeg ved, hvem du er.

LØVETAND

Hvad...? Hvad mener du...?

ERANTIS

Dine forældre. Jeg ved hvem de er. Eller... var. De Grå.

LØVETAND

Jeg tror, du tager fejl af mig og en anden.

ERANTIS

Første gang jeg så dig, vidste jeg, at der var noget bekendt over dig. Og så gik det op for mig. Du ligner din mor. Meget. Og jeg vil aldrig glemme det ansigt. Hun var en af dem, der tog min familie.

LØVETAND

Du tager altså fejl.

ERANTIS

Du lyver.

ERANTIS nedstirrer LØVETAND. LØVETAND sænker blikket.

LØVETAND

Jeg vidste ikke, hvad de havde gang i.

ERANTIS

Det er dine forældres skyld, at vi er nødt til at leve sådan her.

LØVETAND

Det ved jeg godt, men –

ERANTIS

- det er alt sammen jeres skyld!

LØVETAND

Men jeg gjorde jo ikke noget! Jeg var ikke en af De Grå! Det var dem! De var!

ERANTIS

Du kan ikke bo i Gaudiopolis mere.

LØVETAND

Du kan ikke smide mig derud!

ERANTIS

Nu er det mig der bestemmer, så det kan jeg faktisk.

LØVETAND

Men jeg er ikke ligesom min mor og far! Og du er ikke ligesom dine forældre! Det ved jeg!

ERANTIS

Hvad mener du?

LØVETAND

Dine forældre havde gjort det samme, som det du gør lige nu!

ERANTIS

Nej, nej, jeg er ikke ligesom dem.

LØVETAND

Det tror jeg heller ikke, men hvis du smider mig ud for noget min mor og far har gjort, så er du.

ERANTIS

... så du siger til mig, at du ikke vidste noget som helst om, hvad de havde gang i?

LØVETAND

Jeg vidste, de var meget vrede, og at de ville beskytte mig, og nogle gange virkede de bange, men jeg forstod aldrig rigtig hvorfor.

ERANTIS

Så de sagde aldrig noget til dig?

LØVETAND

De sagde, at de var monsterdræbere, der dræbte monstre i menneskehud.

ERANTIS

Det lyder langt ude.

LØVETAND

Ja, men jeg troede på dem. Det var jo min mor og far.

ERANTIS

Undskyld. Det var ikke fair, at jeg blev vred på dig. Du er selvfølgelig ikke dem.

LØVETAND

Så jeg må blive?

ERANTIS

Ja, men du skal nok ikke fortælle nogen af de andre, hvem dine forældre er.

LØVETAND

Tak.

ERANTIS

Du sagde, der også var noget du gerne ville tale med mig om?

LØVETAND

Ja... du ved... jeg har jo fået opgaven at gøre toiletterne rene, og jeg tænkte bare på, om jeg måske kunne få lov til at prøve en anden opgave? Jeg har bare haft toilettjansen så længe nu... og det er virkelig... klamt.

ERANTIS

Det forstår jeg godt.

LØVETAND

Så er der en anden opgave jeg kan få?

ERANTIS

Det ved jeg ikke... du kan hjælpe med at putte de mindste?

LØVETAND

Ja! Det vil jeg gerne!

ERANTIS

Men jeg ved altså ikke, om det er meget bedre end at gøre toiletterne rene.

LØVETAND

Det er vel ikke så svært at få nogle små børn til at sove?

BARN 4, 3 og 1 springer ud af deres senge, imens BARN 6 bliver liggende i sengen:

BARN 4

Jeg vil ikke sove!

BARN 3

Det vil jeg heller ikke!

BARN 1

Heller ikke mig!

ERANTIS

God fornøjelse.

ERANTIS går, og efterlader LØVETAND til at putte:

LØVETAND

Men I skal altså sove nu.

BARN 1, 3 og 4

NEJ!

LØVETAND

Læg jer så ned.

BARN 6

Løvetand, se, jeg har allerede lagt mig.

LØVETAND

Det er flot, og nu skal I andre også lægge jer.

BARN 4

Men jeg er ikke træt!

BARN 3

Det er jeg heller ikke!

LØVETAND

LÆG JER!

BARN 1

Du må altså ikke råbe af os.

BARN 3

Så bliver vi faktisk kede af det.

LØVETAND

Undskyld, det var ikke min mening at råbe, men vil I ikke være søde at lægge jer i jeres senge?

BARN 4

Ja, ja, du behøver ikke blive sur...!

BØRNENE lægger sig i deres senge.

LØVETAND

Godnat.

BARN 3

Vent, du skal først fortælle en godnathistorie!

LØVETAND

Jeg er ikke særlig god til at fortælle historier.

BARN 4

Men vi plejer altså at få en godnathistorie.

BARN 1

Ja, det gør vi faktisk.

BARN 6

Løvetand, jeg behøver ikke nogen godnathistorie.

BARN 3

FORTÆL!

LØVETAND

Ja, ja, jeg skal nok! ... Men det bliver en kort historie.

BARN 4

Der skal være en hest med!

LØVETAND

Okay... der var engang en hest. Den kunne godt lide at løbe rigtig stærkt... og en dag løb den så stærkt, at den glemte at blive på jorden og den littede fra jorden og løb højere og højere op, indtil den kom op over skyerne og helt ud i rummet, hvor den landede på månen. Her blev den kærestet med en månehest, og så fik de nogle små måne-føl, og så levede de lykkeligt til deres dages ende. Slut. Godnat og sov godt.

BARN 4

Heste kan altså ikke flyve.

BARN 1

Nej, de kan ikke. Det var en dårlig historie.

BARN 6

Løvetand, jeg synes, det var en god historie.

LØVETAND

Nu skal I tie stille og lægge jer til at sove!

BARN 3

Men, Løvetand?

LØVETAND

Hvad er der nu?!

BARN 3

Findes der egentlig monstre?

BARN 4

Selvfølgelig gør der det! Dumt spørgsmål!

BARN 1

Ja, totalt dumt spørgsmål!

BARN 3

Er det rigtigt? Findes der monstre?

LØVETAND

Nej, der findes ikke monstre.

BARN 3

Er du sikker?

LØVETAND

Helt sikker. Der findes *ikke* monstre. Det lover jeg jer.

BARN 4

Det vidste jeg da godt.

BARN 1

Ja, det gjorde jeg også.

LØVETAND

Og nu skal I altså lægge jer til at sove! Godnat!

BARN 4

Syng en sang!

LØVETAND

SOV NU BARE!

BARN 3

Du må altså ikke råbe.

BARN 1

Nej, så bliver vi faktisk kede af det.

BARN 6

Løvetand, jeg bliver ikke ked af det.

BARN 4

Og vi plejer altså at synge en godnat sang.

BARN 3

Ellers får vi mareridt.

BARN 1

Syng!

LØVETAND sukker dybt og tager sig opgivende til hovedet.

19. SANGEN

BØRNENE synger: "Sov sødt, barnlille" af N. F. S. Grundtvig. Mel.: Thomas Laub 1915

Sov sødt, barnlille!
Lig rolig og stille,
så sødelig sov
som fuglen i skov,
som blomsterne blunde i enge!
Gud Fader har sagt:
Stå, engle, på vagt,
hvor mine de små er i senge!

Da drypper som duggen
der manna på vuggen
til barnet på jord
fra englenes bord,
du finder med smil det i morgen;
og klarøjet brat
du siger godnat
til tvivlen og frygten og sorgen.

Sov sødt, barnlille!
Lig rolig og stille.

BØRNENE lægger sig til at sove, og lyset bliver slukket.

Der er kun mørke, men i mørket bliver der tændt et lille vågelys.

SLUT